

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně:

I. D., nar.,
státní příslušnost Kyrgyzstán,
t. č.,

zastoupena Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4,
190 00 Praha 9

proti

žalované:

Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,
sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 10. 2020, č. j. KRPA–191971-39/ČJ-2020-000022-ZSV,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 20. 10. 2020, č. j. KRPA–191971-39/ČJ-2020-000022-ZSV, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, jímž bylo rozhodnuto o prodloužení jejího zajištění podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem jejího správního vyhoštění. Doba zajištění byla prodloužena o 60 dní.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

2. Žalobkyně shledává porušení jednotlivých ustanovení právních předpisů, konkrétně byl podle ní porušen § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, § 2 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), § 3 správního řádu, § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť si žalovaná neopatřila dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšla tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, § 50 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaná nepřihlédla ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, § 52 správního řádu, neboť žalovaná neprovedla důkazy potřebné pro zjištění stavu věci, § 68 odst. 3 správního řádu, § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, čl. 3 odst. 9 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, čl. 3 a čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
3. Žalobkyně se domnívá, že její zajištění je nezákonné, neboť nelze rozumně očekávat, že bude možné naplnit jeho účel, tedy správní vyhoštění. Dle žalobkyně znamená zajištění cizince omezení jeho osobní svobody, a tedy citelný zásah do osobních práv. V případě žalobkyně k němu dochází opakovaně, v průběhu asi 5 let již potřetí. Zajištění může být realizováno pouze na základě zákonných podmínek daných i ústavním pořádkem ČR (čl. 8 odst. 2 Listiny), podmínky stanoví i Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod v čl. 5 odst. 1 písm. f).
4. Žalobkyně je přesvědčena, že vzhledem k tomu, že zajištění dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je zajištění za účelem správního vyhoštění, je bezprostředně spjato s tímto účelem, přičemž pokud zde není reálná možnost správní vyhoštění uskutečnit, pozbývá zajištění smyslu a stává se nezákonným. K tomu žalobkyně odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku č. j. 1 As 12/2009 – 61 a v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 79/2010 – 150. Dále žalobkyně odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 236/2015 – 34, č. j. 5 Azs 7/2016 – 22, č. j. 1 Azs 275/2015 – 27.
5. Dle žalobkyně existují důvodné pochybnosti o tom, zda bude možné správní vyhoštění realizovat. Je státní příslušníci Kyrgyzstánu, od roku 2012 nedisponuje cestovním pasem, ten se jí nepodařilo obstarat, neboť v ČR nemá Kyrgyzstán zastupitelský úřad, žalobkyně by tak byla nucena vycestovat do jiných států EU. Je si vědoma skutečnosti, že jí bylo správní vyhoštění již opakovaně ukládáno, avšak jelikož nemůže žalobkyně vycestovat za účelem vyřízení dokladu, nezbylo jí, než z ČR prozatím nevycestovat. Žalobkyni bylo správní vyhoštění uloženo již v roce 2013 a 2015, v roce 2016 byla za účelem správního vyhoštění zajištěna, avšak správní vyhoštění se realizovat nepodařilo, neboť správním orgánům se nepodařilo získat pro ni doklad totožnosti. Ambasáda Kyrgyzstánu v tomto ohledu nespolupracuje. Žalobkyně se v roce 2016 obrátila na Mezinárodní organizaci pro migraci, ani tak ale nebyla úspěšná. Žalobkyně je tak v neřešitelné situaci, kdy nemá na jednu stranu možnost získat doklady k vycestování, a na stranu druhou si nemůže vyřídít pobytové oprávnění. Dostává se do pozice fakticky nevyhostitelné osoby. Považuje za nepřijatelné, že žalovaná ji označuje jako nespolehlivou osobu, neboť ona se situaci řešit snažila. Zajištění není trestem, ale administrativním opatřením. Žalovaná dostatečně věrohodným způsobem neprokázala, že je situace nyní odlišná oproti jejímu dřívějšímu zajištění. Ani ke dni podání této žaloby žalobkyně navíc neobdržela žádné informace o tom, že by se podařilo správnímu orgánu její cestovní doklad ve Vídni získat. Žalobkyně se opakovaně snažila svou situaci řešit tím, že podávala žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Její dcera a matka mají na území ČR udělenou doplňkovou ochranu, která jim je opakovaně prodlužována. Považuje za absurdní, že jí je mezinárodní ochrana upírána. Žalobkyně uvádí, že neví, jak by si vlastně měla pobyt na území ČR legalizovat. Kromě zmíněných žádostí o mezinárodní ochranu připadá v úvahu vízum na strpění podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť vycestování žalobkyně brání překážka nezávislá na její vůli. Žalobkyně by také mohla požádat o udělení statusu osoby bez státní příslušnosti dle § 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť s ohledem na dlouhodobou nečinnost ambasády Kyrgyzstánu lze důvodně pochybovat o tom, že jí

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Kyrgyzstán ještě vůbec považuje za státní občanku. Žalobkyně si je vědoma, že předmětem tohoto řízení není vyřešení její pobytové situace, ale otázka, zda je správní orgán oprávněn ji opakovaně omezovat na osobní svobodě. Dle žalobkyně není zřejmé, jak by mohla svou situaci řešit. Toto však nemůže být důvodem, aby žalovaná žalobkyni opakovaně zbavovala osobní svobody v řádů měsíců, a to tím spíše vzhledem k problematické činnosti kyrgyzské ambasády. Za takové situace se stává zajištění nástrojem k potrestání žalobkyně za to, že se na území ČR nachází neoprávněně. Takto to přinejmenším vnímá žalobkyně. K tomu však správní orgán není oprávněn a v žádném případě k tomuto účelu nelze využít institut zajištění.

6. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby.
7. Ze správního spisu plynou tyto rozhodné skutečnosti:
8. V roce 2014 byla žalobkyně zajištěna za účelem správního vyhoštění vydaného v roce 2012. Ze zajištění byla propuštěna z důvodu uplynutí doby 180 dnů zajištění. Důvodem opakovaného prodloužení doby zajištění bylo obstarání náhradního cestovního dokladu žalobkyně. V roce 2016 byla žalobkyně opět zajištěna za účelem správního vyhoštění a doba zajištění byla znovu stanovena s ohledem k nutnosti obstarání náhradního cestovního dokladu. Následně byla žalobkyně přezajištěna podle zákona o azylu a k jejímu vyhoštění zjevně nedošlo.
9. Dne 11. 7. 2015 bylo žalobkyni rozhodnutím č. j. KRPA-284720-22/ČJ-2015-000022 uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců na 4 roky. Doba vycestování byla stanovena 50 dnů od nabytí první moci rozhodnutí a současně jí bylo uloženo zvláštní opatření ve formě povinnosti pravidelně se osobně hlásit na Policii ČR. Dne 24. 7. 2020 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně č. j. KRPA-191971-17/ČJ-2020-000022-ZSV, kterým bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců a podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců v délce 4 roky. Následně bylo přistoupeno téhož dne k zajištění žalobkyně dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že zde bylo nebezpečí, že by žalobkyně mohla zmařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Rozhodnutí o zajištění bylo vydáno téhož dne a žalobkyně byla umístěna do ZZC. Lhůta pro zajištění byla stanovena v délce 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Před umístěním do ZZC byla s žalobkyni sepsána žádost o ověření totožnosti v její domovské zemi za účelem vydání náhradního cestovního dokladu. Žalobkyně podala odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění a zároveň požádala o navrácení v předešlý stav pro účely zachování lhůty k odvolání. Toto bylo postoupeno Ředitelství služby cizinecké policie dne 17. 8. 2020. Dne 16. 9. 2020 bylo žalované doručeno doplnění odvolání, které bylo Ředitelství služby cizinecké policie postoupeno dne 25. 9. 2020. Dne 13. 10. 2020 obdržela žalovaná informaci o tom, že dne 24. 9. 2020 bylo Ředitelstvím služby cizinecké policie prostřednictvím MZV podáno dožádání o předání žádosti o ověření totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu na Velvyslanectví Kyrgyzské republiky ve Vídni.
10. Dne 20. 10. 2020 vydala žalovaná napadené rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobkyně o 60 dnů. Tento krok odůvodnila tím, že správní orgán nebyl do vydání tohoto rozhodnutí oprávněn provést správní vyhoštění z důvodu neexistence vykonatelného rozhodnutí o správním vyhoštění a dále proto, že žalobkyně nedisponuje cestovním dokladem. Na základě předchozího jednání žalobkyně, kdy bylo zjištěno, že nevycestovala, ačkoli jí bylo uloženo správní vyhoštění, správní orgán konstatoval, že je zde dána důvodná obava, že se bude chovat obdobně a správní vyhoštění opět zmaří. Možnost uložení zvláštních opatření žalovaná neshledala s ohledem na to, že žalobkyně nemá žádné finanční prostředky ani majetek, nemá nahlášenu žádnou adresu pobytu, nemá označenou žádnou schránku ani zvonek, přesnou adresu pobytu nezná. Žalovaná nenalezla žádné vazby, které by měly být vycestováním žalobkyně nepřiměřeně dotčeny.
11. Vzhledem k obsahu žaloby soud vyzval žalovanou k předložení předchozích rozhodnutí o zajištění žalobkyně. Poté soud zjistil, že žalobkyně byla v roce 2014 zajištěna po dobu 180 dnů

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

za účelem správního vyhoštění, kdy již tehdy žalovaná konstatovala, že žalobkyně nedisponuje cestovním dokladem, což bylo jedním z důvodů zajištění i jeho prodloužení. Zajištění žalobkyně bylo v roce 2014 ukončeno nikoli pro realizaci vyhoštění, nýbrž z důvodu uplynutí maximální lhůty k zajištění 180 dnů (§ 125 odst. 1 zákon o pobytu cizinců). Z čehož lze mít za to, že náhradní cestovní doklad žalobkyně se nepodařilo v této lhůtě obstarat. V roce 2016 byla žalobkyně opět zajištěna, jelikož požádala o mezinárodní ochranu, byla přezajištěna podle zákona o azylu, po zamítnutí její žádosti o azyl, žalovaná neshledala důvody pro její zajištění podle zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně je tak během 6 let opakovaně zajištěna z důvodu nevycestování přes uložené správní vyhoštění, aniž by byla provedena realizace vyhoštění, neboť nelze zajistit žalobkyni náhradní cestovní doklad.

12. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
13. Soud žalobu posoudil dle uvedených právních předpisů:
14. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců: *„Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím ke předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“*
15. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„Doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.“*
16. Soud úvodem konstatuje, že s žalobkyní lze souhlasit v tom, že zajištění představuje mimořádné opatření, při němž dochází k zásadnímu omezení osobní svobody jedince. Je proto přípustné toliko při splnění podmínek uvedených v zákoně o pobytu cizinců a návratové směrnici, musí však především vyhovovat i požadavkům definovaným ústavním pořádkem České republiky (čl. 8 Listiny, čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, čl. 9 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech).
17. V rozsudku č. j. 1 Azs 143/2020-48 ze dne 13. 8. 2020 Nejvyšší správní soud mimo jiné připomněl, jaké požadavky musí být naplněny, aby bylo možné využití zajištění jako prostředku ospravedlnit. Prodloužení zajištění je možné tehdy, jestliže vyhoštění bude alespoň potenciálně možné (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150). Zajištění musí především sledovat vymezený účel, kterým je v případě žalobkyně realizace správního vyhoštění. Dále platí, že zajištění nesmí přesáhnout přiměřenou dobu ke sledovanému cíli (rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 29. 1. 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03). Dále Nejvyšší správní soud poukázal na nezbytnost vedení řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí. Uvedl konkrétně, že: *„Podle Evropského soudu pro lidská práva lze zřehnutí osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv ospravedlnit pouze probíhajícími vyhošťovacími nebo vydávacími řízeními. Pokud takové řízení není vedeno s náležitou pečlivostí, zajištění přestává být v souladu s tímto ustanovením. Je tedy nutné posuzovat, zda délka řízení o vyhoštění nebyla nepřiměřeně dlouhá (rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 11. 1996 ve věci Chahal proti Spojenému království, stížnost č. 22414/93). Správní orgány jsou povinny při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění aktivně a svědomitě postupovat v řízení o správním vyhoštění, aby důvody trvajících zajištění byly ospravedlnitelné. Pokud však tento řádný postup směřující k vyhoštění cizince nepřetrává po celou dobu zajištění bez rozumného důvodu, zajištění cizince přestává*

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

byt oprávněné (rozhodnutí ESLP ze dne 11. 10. 2011 ve věci M. a ostatní proti Bulbarsku, stížnost č. 41416/08).“

18. Aby bylo možné přistoupit k zajištění za účelem realizace správního vyhoštění, je tedy nezbytné, aby správní řízení o vyhoštění bylo vedeno řádně a aby žalovaná postupovala náležitě svědomitě. Jak rovněž uvedl Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku: „*Při přezkumu rozhodnutí o prodloužení doby zajištění ve správním soudnictví jsou soudy povinny ke žalobní námitce přezkoumat, zda zajištění cizince je oprávněné a zda policie postupuje v řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů. Soudní přezkum zákonosti zajištění zahrnuje rovněž hodnocení, zda zajištění cizince směřuje ke jeho primárnímu cíli. Není přípustné, byl-li cizinec jednou zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, aby mohl správní orgán jeho zajištění libovolně prodlužovat až do maximální délky zajištění uvedené v § 125 zákona pouze s odkazem na to, že trvají obavy, že by mohl mařit účel správního vyhoštění. Bez zkoumání procesní aktivity správního orgánu v řízení o vyhoštění by zásah do osobní svobody cizince zůstal bez ochrany a takto limitovaná soudní ochrana by nemohla vyloučit svévolné postupy správních orgánů. Správní orgán proto musí především zdůvodnit, jaké kroky směřující k vyhoštění dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné vyhoštění realizovat.*“
19. Jedním z předpokladů řádného postupu žalované je kvalitní a dostačující odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 – 79: „*Správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případě, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil (§ 78 odst. 1 in fine s. ř. s.).“*
20. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla důvod, pro který nebylo doposud přistoupeno k realizaci vyhoštění. Toto nebylo vykonáno z důvodu existence objektivních překážek vyhoštění, kdy první z těchto překážek je, že žalobkyni nebyl dosud vystaven náhradní cestovní doklad. Žalovaná dále konstatovala, že jí je známo, že proces ověřování totožnosti státních příslušníků Kyrgyzstánu je velmi zdoluhavý, nikoli ale nemožný. Druhou překážkou je skutečnost, že doposud není k dispozici pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně. Při stanovení doby trvání zajištění přihlédla žalovaná zejména k době, která je nutná k vyřízení náhradního cestovního dokladu a následnému zabezpečení přepravních dokladů. Konstatovala, že nelze predikovat, kdy bude náhradní cestovní doklad vystaven, jelikož žádné sdělení ani jinou zpětnou vazbu žalovaná ke dni rozhodnutí neobdržela. Po obdržení náhradního cestovního dokladu obstarává Ředitelství služby cizinecké policie letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy EU. Doba zajištění potřebných náležitostí byla odhadnuta na 30 kalendářních dnů. Dle žalované je správní vyhoštění po odpadnutí překážek objektivně možné. Dále žalovaná dodala, že nelze přistoupit k propuštění ze zajištění s ohledem na předchozí jednání žalobkyně, na základě kterého zde je důvodné nebezpečí zmaření rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná vymezila přiměřenou dobu 60 dnů.
21. Se žalobkyní lze souhlasit v tom, že jsou dány faktické překážky jejího vyhoštění a to pro nemožnost zajištění náhradního cestovního dokladu. Po právní stránce nic nebrání obstarání náhradního cestovního dokladu občana Kyrgyzstánu, avšak ohledně žalobkyně se žalované opakovaně nepodařilo již dříve takový doklad obstarat. Vzhledem k intenzitě zásahu do práv cizince je nepřípustné, aby byl cizinec opakovaně zajišťován, ačkoli vše nasvědčuje tomu, že země původu nevydá jeho náhradní cestovní doklad. Účelem zajištění není sankční internace, nýbrž vytvoření podmínek pro vycestování. Pokud je vycestování nemožné, nelze cizince zajistit.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Případ žalobkyně není zcela výjimečný, obvykle se jedná o cizince z území bývalého Sovětského svazu, které žádná z těchto zemí nepovažuje za své občany, a proto odmítá vydat náhradní cestovní doklad. Zároveň se jedná často o osoby bez přístřeší, které o to více nemají zájem se vrátit do země původu a tedy i činit aktivní kroky k získání náhradního cestovního dokladu. Je tak na žalované, aby iniciovala proces vystavení náhradního cestovního dokladu a takto činila setrvale bez ohledu na zajištění cizince. Teprve poté, co bude vystaven cestovní doklad cizince, který je opakovaně marně zajišťován z důvodu absence cestovního dokladu, lze dovodit podmínky pro zajištění cizince. Žalobkyně byla zajištěna opakovaně, s odstupem let a po dlouhou dobu, přesto nebyl vystaven její náhradní cestovní doklad zemí původu, proto je na ní nutno pohlížet jako na osobu, jejímuž vyhoštění brání překážky a to do doby, než bude žalovaná disponovat cestovním dokladem žalobkyně. Do této doby je žalovaná povinna žalobkyni ignorovat ve smyslu zajištění, její bezúčelné zajištění postrádá smysl zajištění a vede pouze k bezúčelným mechanickým úkonům žalované. Soud po žalované nepožaduje rezignaci na její zákonné povinnosti, ale koncentraci na plnění zákonných povinností se zřetelem na účel toho kterého úkonu, zde zajištění.

22. Dále soud shledal nezákonnost v postupu Ředitelství služby cizinecké policie v průtazích při zajišťování cestovního dokladu žalobkyně. Žalovaná dne 24. 7. 2020 před umístěním žalobkyně do ZZC s ní sepsala žádost o ověření totožnosti za účelem vyřízení náhradního cestovního dokladu, jejímž adresátem bylo Ředitelství služby cizinecké policie. Ze spisu není zřejmé, kdy byla žádost předána Ředitelství služby cizinecké policie, lze předpokládat, že obratem. Ať však k tomuto došlo kdykoli, dne 13. 10. 2020 žalovaná obdržela od Ředitelství služby cizinecké policie informaci o tom, že teprve dne 24. 9. 2020 podalo Ředitelství prostřednictvím MZV žádost o ověření totožnosti žalobkyně a vyřízení náhradního cestovního dokladu zastupitelskému úřadu Kyrgyzstánu ve Vídni. Žádost tak byla vypravena dva měsíce po jejím sepsání se žalobkyní, přičemž žalované i Ředitelství služby cizinecké policie bylo známo, že velvyslanectví je liknavé a tudíž proces vydání náhradního cestovního dokladu zajištěné žalobkyně bude zdlouhavé.
23. V rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 399/2018 – 35 ze dne 11. 7. 2019 byl řešen případ žalobce, o jehož zajištění bylo rozhodnuto dne 7. 7. 2018, toto bylo prodlouženo dne 25. 9. 2018 a obdobná žádost byla odeslána 10. 8. 2018. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že krajský soud rozhodující v této věci: *„Připustil, že si lze představit, že by tento proces mohl proběhnout i rychleji, ovšem neshledal v něm porušení povinnosti vyvíjet řádné úsilí za účelem získání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění ve smyslu § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, ani porušení povinnosti činit kroky směřující k vyhoštění s náležitou pečlivostí dle požadavků judikatury.“* Zároveň v tomto případě byla jistá aktivita správních orgánů. Dle bodu 11 rozsudku: *„Jestliže stěžovatel namítal, že žalovaný nic nečinil od 10. 8. 2018 (zaslání žádosti o ověření totožnosti žalobce s potřebnými podklady Ředitelstvím služby cizinecké policie na Zastupitelský úřad Kyrgyzstánu ve Vídni), pak je třeba konstatovat, že žalovaný po provedení tohoto úkonu opakovaně zkoumal, zda trvají důvody zajištění a v jakém stavu je vyřizování předmětné žádosti; učinil tak 3. 9. 2018 (viz úřední záznam ze dne 3. 9. 2018, č. j. KRPH-64766-50/CJ-2018-050022), a následně 21. 9. 2018 (viz úřední záznam ze dne 21. 9. 2018, č. j. KRPH-64766-51/CJ-2018-050022), přičemž v obou případech bylo zjištěno, že k ověření totožnosti doposud nedošlo a nelze odhadnout, kdy se tak stane.“* V uvedeném případě byl cizinec zajištěn dne 7. 7., žádost o cestovní doklad byla vypravena 10. 8., což bylo shledáno jako ještě přípustný termín. V posuzované věci však byla lhůta dvojnásobná, což městský soud považuje za nepřipustné průtahy vylučující prodloužení zajištění, zejména pokud z výše uvedené judikatury je patrný systémový liknavý přístup zastupitelského úřadu Kyrgyzstánu ve Vídni.
24. Z důvodů shora uvedených soud postupoval podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost spočívající v zajištění žalobkyně, ačkoliv pro předchozí nemožnost obstarání cestovního dokladu lze předpokládat, že její vyhoštění není možné a žalovaná neprokázala, že tomu tak není (měla v dispozici cestovní doklad žalobkyně nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

podklad osvědčující změnu postoje země původu žalobkyně o tom, že jí cestovní doklad hodlá oproti minulosti vydat). Dále soud shledal důvod pro zrušení rozhodnutí pro vady řízení o prodloužení doby zajištění z důvodu průtahů Ředitelství služby cizinecké policie při vyžádání cestovního dokladu, přitom tato vada měla vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť průtahy zapříčinily další dobu zajištění (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.).

25. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně sice měla ve věci úspěch, avšak žádné náklady jí nevznikly, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, žalované žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 7. prosince 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.